

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **A. K.**, zastoupený Mgr. Ing. Martinou Zoubkovou, advokátkou se sídlem Pod Všemi svatými 421/10, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 2. 2025, č. j. 70 A 1/2025 - 103,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč. Soudní poplatek bude vrácen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám právní zástupkyně žalobce do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je ukrajinský státní příslušník. Žalovaný mu rozhodnutím ze dne 22. 11. 2024, č. j. OAM-11065-13/ZR-2024, zrušil podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), platnost zaměstnanecké karty a podle § 46e odst. 2 téhož zákona žalobci stanovil lhůtu 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k vycestování z území ČR. Důvodem vydání uvedeného rozhodnutí byla skutečnost, že žalobce byl rozsudkem Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 6. 6. 2024, č. j. 16 T 135/2023-93, pravomocně odsouzen za spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „*trestní zákoník*“), za což mu byl uložen peněžitý trest v celkové výši 12 000 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 24 měsíců. Žalobce totiž dne 25. 11. 2023 v době od 01:15 hodin do 01:45 hodin v obci Přeštice řídil motorové vozidlo a dechovou zkouškou na přítomnost alkoholu v dechu u něj byla na základě tří měření zjištěna přítomnost zhruba 3 promile alkoholu.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který žalobu zamítl.

[3] Úvodem svého rozsudku krajský soud konstatoval, že žalobcova polemika vztahující se k odsouzení za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky nemůže vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Podle krajského soudu je zcela mimoběžné, jak je trestný čin spáchaný žalobcem klasifikován z pohledu trestního zákoníku, tj. zda se jedná o přečin či zločin; klíčové z hlediska naplnění důvodu pro zrušení platnosti jeho zaměstnanecké karty je „*spáchání úmyslného trestného činu*“, přičemž splnění tohoto předpokladu žalobce nijak nezpochybnil. Bez významu pro rozhodnutí ve věci jsou i tvrzení žalobce ohledně míry společenské škodlivosti jeho jednání či lítosti ve vztahu ke spáchanému činu, neboť se jedná o okolnosti, které musel vzít v potaz trestní soud při úvahách o žalobcově vině v rámci trestního řízení; zákon o pobytu cizinců neposkytuje žalovanému prostor se těmito otázkami jakkoliv zabývat. Hodnocení žalovaného ohledně nebezpečnosti žalobcova jednání bylo optikou uvedeného právního rámce nadbytečné, pro úplnost mu však krajský soud přisvědčil – ve shodě se žalovaným konstatoval, že se žalobce dopustil činu představujícího projev neúcty ke společnosti s potenciálně vážnými následky. Irelevantní bylo rovněž údajné vedení řádného života po odsouzení, neboť i v tomto případě jde o záležitost, která se zcela míjí s důvodem pro zrušení zaměstnanecké karty.

[4] Ohledně posouzení napadeného rozhodnutí z hlediska přiměřenosti jeho zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života krajský soud odkázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 27. 1. 2021, č. j. 6 Azs 321/2020 - 41), podle níž posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno za situace, v níž žalobce v tomto směru předestře v rámci správního řízení konkrétní argumentaci stran této otázky. V nyní projednávané věci však žalobce zůstal v rámci správního řízení zcela pasivním, ke svým osobním a rodinným poměrům nic neuvedl, byť mu k tomu správní orgán poskytl prostor v rámci seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí; žalovaný tak nemohl pochybit, pokud se touto otázkou blíže nezabýval.

[5] Konečně se krajský soud vyjádřil k neprovedení důkazů listinami navrženými žalobcem. Dle krajského soudu zjistil žalovaný skutkový stav v projednávané věci zcela dostatečně a navržené důkazy nebyly způsobilé na závěrech žalovaného cokoli změnit. Krajský soud připomněl, že pokud by došlo k provedení žalobcem označených důkazů a byly prokázány skutečnosti, k nimž byly navrženy, tj. že žalobce kupříkladu má soukromoprávní závazky či poskytuje výživu členům své rodiny na Ukrajině, závěr žalovaného o spáchání úmyslného trestného činu, který je rozhodný pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty, by jimi nemohl být nijak zpochybněn. Provedení žalobcem navržených důkazů není rovněž způsobilé zhojit jeho pasivitu ohledně přiměřenosti zrušení platnosti zaměstnanecké karty v rámci správního řízení.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (nyní *stěžovatel*) kasační stížnost.

[7] Úvodem své kasační stížnosti uvedl, že je ukrajinským státním příslušníkem, který na území ČR pobývá na základě zaměstnanecké karty od roku 2020. Zaměstnaneckou kartu

pokračování

mu žalovaný opakovaně prodlužoval. Krajský soud podle stěžovatele pochybil, neboť odmítl provést důkazy, kterými stěžovatel prokazoval nepřiměřenost zrušení platnosti jeho zaměstnanecké karty z pohledu jeho soukromého a rodinného života. Podle stěžovatele mu nic nebrání v tom, aby namítal nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života až v žalobě. Navíc ve stěžovatelově případě předcházelo podání žaloby pouze jednoinstanční správní řízení, ve kterém nemohl podat odvolání. Závislost stěžovatelovy rodiny na jeho příjmu navíc byla zmíněna již v trestním rozsudku, kterým byl uznán vinným ze spáchání uvedeného přechinu. Z tohoto rozsudku tedy měl žalovaný získat povědomí o možném dopadu zrušení platnosti stěžovatelovy zaměstnanecké karty do jeho soukromého a rodinného života. Podle stěžovatele tedy žalovaný i krajský soud posuzovali přiměřenost rozhodnutí zcela v jeho neprospěch, čímž navíc porušili i zásady obsažené v § 2 odst. 1 a 3 správního řádu. Touto stěžovatelovou argumentací se krajský soud nadto ani nijak nezabýval. V závěru kasační stížnosti stěžovatel dodal, že jím spáchaný přechin byl ojedinělým excesem, kterého již před trestním soudem litoval a nadále lituje, přičemž přechin se snaží společnosti odčinit. Stěžovatel nepopírá, že jeho rodina s ním nežije na území ČR, ovšem ztráta českého zaměstnání by jeho rodinu finančně výrazně poznamenala, neboť životní úroveň ze zaměstnání na Ukrajině by stěžovatel nebyl schopen zajistit. Stěžovatel má navíc nezletilého syna narozeného v roce 2021. Stěžovatelova rodina nemůže opustit Ukrajinu z důvodu špatného zdravotního stavu stěžovatelových rodičů i rodičů jeho manželky, přičemž stěžovatelova manželka se na Ukrajině mj. stará právě o tyto rodiče.

[8] Žalovaný souhlasil s posouzením věci krajským soudem a navrhl odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost. Podle žalovaného stěžovatel nepochybně spáchal uvedený úmyslný trestný čin, což nutně vedlo ke zrušení platnosti zaměstnanecké karty. Toto řízení bylo tedy nutným důsledkem stěžovatelova protiprávního jednání. Stěžovatel jako cizinec nemá garantované právo na pobyt v ČR, přičemž jednu z podmínek pobytu v ČR stěžovatel nepochybně významným způsobem porušil.

[9] K údajnému nepřiměřenému zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života žalovaný opakovaně upozornil, že stěžovatel v průběhu správního řízení v tomto směru neuvedl žádné skutečnosti. Žalovaný si uvědomuje, že je povinen posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince, cizinec však v tomto směru musí vznést konkrétní argumentaci. K tomu žalovaný odkázal na hojnou judikaturu správních soudů a dále odkázal na přísnou judikaturu správních soudů ohledně hodnocení zásahů do soukromého a rodinného života cizince v případě spáchání úmyslného trestného činu na území ČR. Stěžovatel navíc prokazatelně věděl, že je s ním vedeno řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty; kdykoli za řízení mohl nahlížet do spisu, případně se k probíhajícímu řízení vyjádřit. Před vydáním rozhodnutí byl stěžovatel navíc seznámen s jeho podklady. Ve stěžovatelově případě se navíc jednalo o takový typ pobytového řízení, ve kterém žalovaný není povinen zabývat se z úřední povinnosti přiměřeností svého rozhodnutí.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, o nichž rozhodoval před krajským soudem specializovaný samosoudce, je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval

například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje. Tato kritéria přijatelnosti kasační stížnosti jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu se posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz například usnesení tohoto soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, č. 4219/2021 Sb. NSS, či ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021 - 30).

[11] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné (projednatelné) kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil ani žádné důvody, které by svědčily pro nutnost provedení judikатурního odklonu. Důvodům přijatelnosti kasační stížnosti se ostatně stěžovatel v kasační stížnosti vůbec nevěnoval.

[12] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[13] Podle § 46e odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců platí, že *ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37.*

[14] Podle § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona platí, že *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*

[15] Úvodem Nejvyšší správní soud konstatuje nepřipustnost stěžovatelovy kasační námitky spočívající v tom, že žalovaný mohl již ze stěžovatelova trestního rozsudku nabýt povědomí o závislosti stěžovatelovy rodiny na stěžovatelově příjmu, a tedy v úvahu přicházejícímu nepřiměřenému zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života v případě zrušení platnosti zaměstnanecké karty. Tuto námitku stěžovatel přednesl poprvé až v kasační stížnosti, ačkoli tak bezpochyby mohl učinit již v řízení před krajským soudem. Krajský soud se touto námitkou tedy neměl možnost zabývat a poprvé by se jí zabýval až Nejvyšší správní soud jako soud přezkumný (srov. zejména § 102 s. ř. s.). To však odporuje smyslu řízení o kasační stížnosti jako opravném prostředku a taková námitka je tedy podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná.

[16] Stěžovatelovu přípustnou kasační argumentaci lze podle Nejvyššího správního soudu rozčlenit do dvou tematických celků. V prvním okruhu kasačních námitek stěžovatel upozornil na nižší společenskou škodlivost jím spáchaného trestného činu, který byl rovněž pouhým ojedinělým excesem, neboť stěžovatel jinak žije bezúhonný život. Ve druhém okruhu kasačních námitek stěžovatel upozornil na nepřiměřenost zrušení platnosti zaměstnanecké karty z pohledu zásahu do jeho soukromého a rodinného života. V tomto okruhu kasačních námitek stěžovatel snesl jednak věcnou argumentaci spočívající v jeho rodinné situaci, jednak argumentaci procesní spojenou s posouzením této otázky žalovaným a následně krajským soudem.

[17] K prvnímu okruhu stěžovatelových kasačních námitek Nejvyšší správní soud odkazuje na ustálenou judikaturu Ústavního soudu, kterou ve svém vyjádření nastínil již žalovaný, dle které neexistuje subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky, neboť je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek

pokračování

připustí pobyt cizinců na svém území. Každý stát si může sám rozhodnout, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území. Žádné z práv zakotvených v Listině nezakládá nárok cizinců na pobyt na území České republiky (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, bod 23, i s obsáhlou citací dalších rozhodnutí). Zároveň např. z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2023, čj. 2 Azs 103/2021-28, č. 4548/2024 Sb. NSS, plyne, že pokud je cizinec pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin, je to důvod pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty, jak s tím výslovně počítá pravidlo zakotvené v § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (viz bod 31 citovaného rozsudku).

[18] K otázce (ne)zohledňování skutkových a právních okolností správními orgány při rozhodování o žádostech cizinců pravomocně odsouzených za úmyslný trestný čin – při aplikaci § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců – existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky z 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011-85, body 15 a 16; z 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, bod 9; z 31. 3. 2022, č. j. 10 Azs 183/2020-33, bod 13). Stejným způsobem rozhodoval Nejvyšší správní soud v situaci obdobné nynějšímu případu také usnesením ze dne 24. 10. 2024, č. j. 7 Azs 233/2024-33 (zejména bod 9) Ústavní stížnost proti tomuto usnesení odmítl Ústavní soud pro zjevnou neopodstatněnost usnesením ze dne 8. 1. 2025, sp. zn. I. ÚS 3405/24 (viz zejména bod 9).

[19] K druhému okruhu stěžovatelových kasačních námitek Nejvyšší správní soud uvádí, že i k této otázce existuje bohatá judikatura. Již krajský soud přílehlavě odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 6 Azs 321/2020-41 (zejména odst. 10 a 11 jeho odůvodnění i s obsáhlou citací další judikatury). Rovněž žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na další obdobná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako např. rozsudky ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 - 39, bod 19, či ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020 - 27. Práva stěžovatele nebyla ve smyslu této judikatury porušena, neboť stěžovatel v průběhu správního řízení ke své rodinné situaci nic netvrdil a v tomto směru zůstal po celou dobu správního řízení pasivní.

[20] V této věci tedy nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Krajský soud rovněž hrubě nepochybil při výkladu práva, ani nezatížil řízení takovou vadou, která by zásadně zasáhla do práv stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto postupem dle § 104a s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost.

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci (viz usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51 až 53, podle kterého odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost představuje zjednodušený meritorní přezkum rozhodnutí krajského soudu). Stěžovatel ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Žádnému z účastníků proto náhrada nákladů řízení nenáleží (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a § 120 s. ř. s.).

[22] Na závěr Nejvyšší správní soud podotýká, že samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o kasační stížnosti rozhodl bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších

podkladů nutných pro rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003-44, č. 173/2004 Sb. NSS). Proto Nejvyšší správní soud rovněž rozhodl o vrácení soudního poplatku za podání návrhu na přiznání odkladného účinku stěžovateli.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2025

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu